

Panis et vini oblatio antiquissima in Ecclesia, n. 2.
Materia oblationis quæ fit in missa, non potest esse nisi panis et vinum aqua mixtum, n. 8.

PAPA.

1. An eadem virtute Christus et ejus vicarius, Summus, Pontifex, colatur, tr. 1, l. 3, c. 5, n. 7.
2. Utrumque genu Pontifici flectitur, tr. 2, l. 1, c. 2, n. 7.
3. Quid possit Papa circa decimas, vide DECIMÆ, a n. 49.
4. Potestas determinandi quotum decimæ de jure divino competit soli Pontifici immediate, c. 10, n. 9.
5. Potestas jurisdictionis spiritualis in solo Pontifice est immediate, in aliis communicata, ib.
6. Ponere decimam de novo ad solum Pontificem spectat, c. 12, n. 11.
7. Non se privare potest potestate condendi decimas, ib.
8. An Pontifex possit dispensare in jure divino positivo, c. 14, n. 8.
9. An Papa obligetur ad decimas, c. 17, n. 4 et 8.
10. An attento jure divino naturali posset ab Episcopis quotam aliquam suorum reddituum petere, n. 11.
11. Quomodo in electione Pontificis possit redimi vexatio, vide ELECTIO, a n. 1.
12. An Papa possit committere simoniam, vide SIMONIÆ CAUSA EFFICIENS, a n. 1.
13. Pontifex non ita pertinet ad clerum cujuscumque parochiæ, ut Episcopi, c. 28, n. 8.
14. Solus Papa potest decernere festivitates universales, t. 2, c. 3, n. 3.
Vide SIMONIAM, 85.

PAROCHUS.

1. Quando decimæ non sufficiunt ad sustentationem parochi, quid faciendum, t. 2, l. 4, c. 5, n. 7.
2. An possit negare sacramentum non solventi oblationes, n. 23.
3. Peccatori occulto publice petenti sacramentum debet dare, n. 24.
4. Si nec Pontifex, nec pensionarius alat parochum, an populus ad id teneatur, c. 15, n. 8.
5. An parochus teneatur ad decimas, vide DECIMÆ, n. 51 et 52.
6. Parochus tenetur ex officio ad concionandum, vel per se, vel per alios, t. 2, l. 2, c. 16, n. 7.
7. Parochus quomodo in absentia Episcopi possit dare licentiam ad laborandum in festo, c. 33, n. 2.

PASCHA.

1. Paschatis festum ab Apostolis institutum, t. 2, l. 2, c. 6, n. 1.
2. Non est de jure divino, ib.
3. Quot dies hebdomadæ paschalis observentur, n. 2.
4. Paschatis festum semper dominica die celebrandum, n. 3.
5. Hæreticorum est sentire illicitum celebrare Pascha die Dominica, n. 5.
6. Joannes Evangelista celebravit Pascha 24 lunæ sine observatione diei Dominicæ, n. 9.
7. Post Ecclesiæ decretum hoc jam non potest fieri, n. 7.
8. Pascha die Dominica celebrari convenientius est, n. 10.

9. Oppositum sentire est temerarium, ib.
10. In decima quarta luna non celebratur Pascha, nec cum Judæis celebretur, n. 11.
11. Cur non celebretur semper certo die mensis, n. 13.
12. Celebrandum Pascha proxima dominica post decimam quartam lunam primi mensis, n. 14.
13. Annus lunaris observabatur a Judæis in Paschate, n. 15.
14. Judæorum Pascha quo die celebrabatur, ib.
15. An aliquando sit nostrum Pascha celebrandum in decima quinta luna, n. 22.
16. Intra quot dies possit Pascha celebrari, n. 23.
17. In toto orbe eodem die celebratur, n. 28.

PASSIO CHRISTI.

1. Festum Passionis t. 2, l. 2, c. 5, n. 15.
2. Judicia cessant per septem dies passionis, ib.
3. Probabile est coli hos dies olim operum cessatione, n. 16.
4. Non ita modo, ib.
5. An ab officio missæ feriæ quintæ usque ad finem officii feriæ sextæ sit cessandum ab opere servili, ib.
6. Feriæ passionis cur solemnes appellentur, n. 18.

PATRONUS, ET JUS PATRONATUS.

1. Aliud jus patronatus civile, aliud canonicum, t. 3, l. 4, c. 28, n. 1.
2. Cur honorificum, utile et onerosum dicatur, ib.
3. Patronus habet jus præsentandi personas ad suas ecclesias, n. 2.
4. Jus patronatus, quoad honorem, utilitatem et defensionem, non est materia simoniæ, n. 3.
5. Simonia est vendere jus patronatus, prout est jus præsentandi, n. 5.
6. Hæc simonia est contra jus divinum naturale, ib. n. 7.
7. Jus patronatus intrinsece est spirituale, dicitur tamen partim temporale, ib.
8. Jus præsentandi, quod est in patrono laico, est materia simoniæ, n. 10.
9. Præsentatio ad beneficium est materia simoniæ in patrono, n. 11.
10. Jus patronatus licet vendi non possit, transire potest cum re vendita, n. 12.
11. Propter illud non potest res vendi carius, n. 13.
12. Jus patronatus non potest in alium transferri, nisi modis a jure expressis, n. 15.
13. Primus modus est per jus hæreditarium, n. 16.
14. Non solum ad hæredes necessarios, sed etiam ad voluntarios potest transire, ib.
15. Per liberalem donationem transfertur etiam, ib.
16. Quando ad hanc donationem requiratur Episcopi licentia, ib.
17. Jus patronatus transfertur etiam cum re vendita, n. 17.
18. Dividitur in reale et personale, ib.
19. Quando jus patronatus per se donatur, eget consensu Episcopi, secus, transeat cum donatione villæ, ib.
20. Simoniaci non est venditio, quod in ea nomine jus patronatus, si pretium non excedit valorem villæ, n. 18.
21. Si jus patronatus est personale, non transit ex vi venditionis, si vendatur pars bonorum a patrono, n. 19.
22. Neque si vendat omnia bona, n. 20.

23. Cur transeat ad hæredem, ib.
24. Ex donatione quomodo possit dari ementi, ib.
25. Quid dicendum, quando jus patronatus non ad hæret bonis, sed bona juri, n. 21.

PAUPER.

1. Intuitu subventionis pauperum bene posset Ecclesia decimas instituere, t. 2, l. 1, c. 14, n. 7.
2. Cura pauperum specialiter prælatis commissa est, ib.
3. Decimæ datæ clericis habent respectum ad subventionem pauperum, n. 15.
4. Qui pauperes teneantur ad decimas, c. 16, n. 15.
5. Cur decimæ ad pauperes non pertineant, c. 18, n. 14.

PECCATOR.

1. In voluntate peccatoris manet habitus piæ affectionis, t. 1, l. 1, c. 5, n. 2.
2. Religionis infusæ habitus non manet, ib.
3. Actus religionis infusæ potest in eo dari, l. 3, c. 1, n. 11.
4. A quibus peccatoribus non est accipienda oblatio, vide OBLATIO, a n. 37.
5. Non est expectanda declaratio peccatoris, ut oblationes ab eo non accipiantur, t. 2, l. 1, c. 6, n. 13.
6. An publicus peccator teneatur post conversionem solvere decimas omnis prioris lucri, c. 32, n. 10.
7. Idololatra dicitur, qui mortaliter peccat, t. 3, l. 2, c. 3, n. 1.

PECCATUM.

1. Omne peccatum est contra personam rationalem, aut intellectualem, t. 1, l. 1, c. 3, n. 3.
2. Pœnitentia non supponit præcessisse peccatum in subjecto in quo est, l. 3, c. 7, n. 4.
3. Detestatio peccati potest esse actus charitatis, t. 2, l. 1, c. 4, n. 5.
4. An peccatum sit specialiter prohibitum in festo, vide FESTI DIES, n. 40 et 41.
5. Malitia quæ in omni peccato includitur non spectat ad irreligiositatem, t. 3, l. 1, c. 1, n. 11.
6. Omne peccatum mortale includit odium Dei interpretative, l. 2, c. 6, n. 14.
7. Probabile est peccare in die festo esse sacrilegium veniale, l. 3, c. 4, n. 2.

PECUS.

1. Pecorum decimæ quando solvendæ, t. 2, l. 1, c. 37, n. 6.

PENSIO.

1. Probabile est posse Pontificem æstimare valorem pensionis, et cum simul accipere, t. 3, l. 4, c. 24.
2. Episcopus non potest imponere pensionem, nisi in casibus a jure concessis, ib.
3. An pensio sit res spiritualis, c. 26, n. 1.
4. Pensionum quædam conferuntur omnibus, aliæ solis clericis, n. 3.
5. Priores non sunt materia simoniæ, n. 5.
6. Secundum jus novum Pii V, pensiones sunt spirituales et invendibiles, ib. n. 8.
7. Tenentur ad recitandum officium Virginis, qui eas habent, ib.
8. Pensionarius habens licentiam transferendi pensionem simoniacus erit, si pro pretio faciat, ib.
9. Qui habet licentiam transferendi totam, potest transferre partem, retento spirituali titulo, ib.
10. Qui accipit partem, tenetur ad explendam obligationem Pii V, ib.

11. Ante Pium V, non erat contra jus divinum pensiones redimere, ib.
12. Supposito jure Pii V, redimere pensiones est simonia contra jus divinum, ib.
13. Pensio injusta valida redimi non potest, invalida potest, ib.
14. Pensiones temporales vendere est simonia, ex stylo curiæ, ib.
15. Si pensio redimatur manente pensionario obligato ad pensum spirituale, non fit simonia, ib.
16. Hæc non est venditio, sed locatio pensionis, ib.
17. Pensionarius potest renunciare pensioni manendo liber ab onere spirituali, ib.
18. Pensio clericorum vel datur in stipendium, vel ratione beneficii, ib.
19. Stipendiaria nec vendi, nec redimi potest, ib.
20. Pensionarius, retento officio, pro quo datur pensio, potest pacisci de illa, ib.
21. Episcopus non potest sine simonia dare munus cui est annexa pensio, cogendo ad redemptionem, ib.
22. De pensione stipendiaria personali potest prælati pacisci, ib.
23. Potest eam imminuere quantum potuerit, si officium non habeant tum taxatum, ib.
24. Pensio alia datur in titulum beneficii, alia pro beneficiis, ib.
25. Prima beneficii est, ib.
26. Pensio pro beneficiis triplex est, ib.
27. Opinio asserens posse illa vendi et redimi, ib.
28. Opinio asserens neque modo, neque unquam vendi potuisse, ib.
29. Consulendus stylus curiæ, an pensiones ex jure antiquo essent vendibiles et irredimibiles, ib.
30. Ex novo jure Pii V, non possunt vendi, ib.
31. Vel est temporalis, vel spiritualis, c. 33, n. 1.
32. In titulum beneficii erectum est præstimonium, ib.
33. Neque pensionum permutatio, neque collatio potest fieri auctoritate Episcopi, ib.
34. Pensio translata in aliam personam est eadem numero, ib.
35. Beneficiorum permutatio cum pensione qui feri possit, vide BENEFICIORUM PERMUT. CUM PENS. a n. 1.

PENTECOSTES.

1. Pentecostes cur numeretur inter Christi festum, t. 2, l. 2, c. 7, n. 2.
2. Prout fuit in lege veteri, erat de jure divino, ib.
3. Non ita in lege gratiæ, ib.

PEREGRINUS.

1. An peregrini dum extra parochiam, oppidum, vel episcopatum versantur, teneantur ad festa et leges illius, vide FESTI DIEI, a n. 17.
2. Peregrinus debet cessare a servilibus, etiamsi brevi tempore maneat in loco ubi est dies festus, t. 2, l. 2, c. 14, n. 21.
3. De missa quid dicendum, n. 22.
4. Quæ mora obliget peregrinum ad præceptum negativum, et quæ ad positivum, n. 24.

PERFECTIO SIMPLICITER SIMPLEX.

1. Religio non dicit perfectionem simpliciter simplicem, n. 4.

PERMUTATIO.

1. Vide BENEFICIORUM PERMUTATIO, a n. 1.

PERSONA DIVINA

1. Una persona divina non potest aliam colere, t. 1, l. 3, c. 1, n. 5.
2. Religio in persona increata potest dari, ut in Christo, n. 7.

S. PETRUS.

1. Petri et Pauli festum a die martyrii eorum cepit, t. 2, l. 2, c. 9, n. 11.
2. Non est certum non fuisse Evangelium Gentibus prædicatum ante revelationem Petro factam, n. 14.

PHILOSOPHI.

1. Qui cultum Dei abjecerint, t. 2, l. 1, c. 1, n. 1.
2. Variæ philosophorum opiniones circa suos deos, t. 3, l. 2, c. 4, n. 5.
3. Multi credebant substantias separatas non fuisse ab alio factas, n. 7.
4. Triplicem Theologiam distinxerunt, physicam, civilem et fabulosam, n. 5.

PISCATIO.

1. Prohibetur in festo, t. 2, l. 2, c. 28, n. 5.
2. Quæ liceat ex consuetudine, ib.

PLACITUM.

1. Placitum non licet in festo, t. 2, l. 2, c. 29, n. 6.
2. Qui actus ad placitum pertinentes liceant in festo, vide FESTO DIE QUÆ LICEANT, a n. 32.
3. Placitum quomodo sit prohibitum, et irritum in Ecclesia, vide ECCLESIE QUÆ SINT CONTRARIA, a n. 6.

PŒNITENTIA.

1. Non est justitia commutativa, ut falso Durandus dixit, t. 1, l. 3, c. 4, n. 12.
2. Pœnitentia, ut sit in subjecto non supponit præcessisse in eo peccatum, c. 7, n. 4.
3. Recompensatio pro injuria facta Deo ad pœnitentiam spectat, n. 5.
4. Pœnitentia æquiparatur injustitiæ in aliquibus, n. 7.
5. Pœnitentiam non distingui a religione probabile est, contrarium tamen probabilis, n. 10.
6. Justitia ad Deum dividitur in religionem et pœnitentiam, ib.
7. Debitum pœnitentiæ est restrictius quam religionis, n. 2.
8. Pœnitentia an necessario exercent actum positivum erga Deum in effectu, vel affectu, ib.
9. Nobilior est quam religio, c. 9, n. 17.
10. In constituenda æqualitate, magis deficit quam religio, ib.
11. Ad pœnitentiam ex jure divino tenetur homo, si mortaliter peccavit, t. 2, l. 1, c. 2, n. 2.
12. An necessaria sit ad salutem per modum specialis actus virtutis moralis, n. 3.
13. Pœnitentiæ actus non est in festis imperatus, l. 2, c. 16, n. 14.

POLLUTIO ECCLESIE.

1. Per quos actus ecclesia polluat, vide ECCLESIE POLLUTIO, a n. 1.

PRECES.

1. Vide SIMONIE PRETIUM DICTUM MUNUS A LINGUA, a n. 2.

PRÆCEPTA DECALOGI.

1. Præceptum adorandi Deum in quo Decalogi præcepto continetur, t. 2, l. 1, c. 1, n. 14.

2. Tertium præceptum quoad determinationem Sabbathi est cæroniale, quoad substantiam tamen est morale, n. 16.
3. Quale fuerit tertium præceptum Decalogi, vide FESTI DIES, a n. 2.

PRÆSCRIPTIO.

1. An consuetudo oblationum possit obligare per modum præscriptionis, tr. 2, l. 1, c. 5, n. 19.
2. Præscriptio non requirit consensum ex parte ejus super quem cadit, ib.
3. Discrimen inter obligationem legis et præscriptionem, ib.
4. Ad præscriptionem in oblationibus qualis continuatio actus requiritur, n. 21.
5. Cur datur contra decimas, non ita tamen contra tributa regia, c. 12, n. 9.
6. Quantum tempus sufficiat ad præscriptionem in decimis, c. 13, n. 1.
7. In qua differant consuetudo et præscriptio, n. 3.
8. In præscriptione requiritur bona fides, non ita in consuetudine, n. 8.
9. Quantum tempus requiratur ad præscribendum in decimis, vide DECIME PRÆDIALES, 15 et 16.
10. An ecclesiastici vel laici possint præscribere in decimis, vide DECIME, a n. 135.

PRÆSENTATIONIS FESTUM.

1. Christo simul et Virgini celebratur, t. 2, l. 2, c. 5, n. 10.
2. Quando incipit, n. 11.
3. Romæ celebratum ad abolenda lupercalia, n. 12.

PRÆSTIMONIUM.

1. Præstimonia non sunt quæ dantur laicis, t. 3, l. 4, c. n. 10.
2. Sunt perpetua, et clericorum propria, ib.
3. Non ex hoc solum quod clericis dentur, sunt materia simoniæ, n. 3.
4. Habent titulum spiritualem, cui temporale commodum est annexum, ibid.
5. Sunt beneficia ecclesiæ, et materia simoniæ, n. 4.

PRETIUM.

1. Pretium dicitur per ordinem ad æstimationem operis, t. 3, l. 4, c. 21, n. 20.
2. Vide SIMONIE PRETIUM, a n. 1.

PRIMITIÆ.

1. Sunt primi fructus frugum terræ, t. 2, l. 1, c. 8, n. 1.
2. Non optimos fructus, sed tempore primos significat hoc nomen, n. 2.
3. Primitiæ non sunt de jure divino naturali, n. 4.
4. Earum usus antiquissimus, ib.
5. Quomodo possint dici de jure naturali, ib.
6. An sint de jure naturæ, prout a sacrificio distinguuntur, n. 7.
7. Per unam actionem satisfit obligationi primitiarum et sacrificii, n. 8.
8. Consentaneum est tamen ut præter sacrificium, primitiæ offerantur, n. 9.
9. In lege veteri sæpius latum fuit præceptum primitiarum, ib.
10. Quales circumstantiæ in ea sint additæ primitiis, ib.
11. De fructibus arborum etiam primitiæ solvebantur, n. 11.

12. Quædam primitiæ offerbantur ante collectionem fructuum, aliæ post illam, ib.
13. Ante decimarum computationem solvebantur, n. 12.
14. Earum quantitas non erat certa, quali tamen esset in usu, ib.
15. Quo pacto ex collectis fructibus deducerentur primitiæ, ib.
16. Quæ causæ essent primitiarum in lege veteri, n. 13.
17. Cur Aaron et aliis sacerdotibus fuerint applicatæ, ibid.
18. In lege gratiæ est præceptum solvendi primitias, n. 14.
19. Præceptum hoc non durat in Ecclesia, ex vi præcepti veteris legis, n. 15.
20. Quantitas primitiarum, quæ erat in lege veteri, non durat in Ecclesia, ib.
21. Obligatio primitiarum potest consuetudine variari et auferri, ib.

PRIMUM PRINCIPIUM.

1. Ratio primi principii non est in Deo attributum ab aliis distinctum, t. 1, l. 1, c. 6, n. 4.
2. Formaliter ex pluribus attributis decrescit, ib.
3. Primum principium concipi potest, vel in potentia ad se communicandum, vel in actis, n. 5.
4. Sub utroque modo est religionis fundamentum, n. 6.

PRIVILEGIUM.

1. Privilegium non solvendi decimas est odiosum, t. 2, l. 1, c. 18, n. 6.
2. Discrimen inter privilegium reale et personale, c. 19, n. 14.

PROCESSIO.

1. Processio habet rationem officii ecclesiastici, t. 3, l. 3, c. 17, n. 7.
2. Vide SIMONIAM, n. 72.

PROMISSIO.

1. Ut est materia religionis, primam honestatem a divino cultu habet, t. 1, l. 1, c. 8, n. 5.
2. Promittere actus religionis et illos implere, ad religionem pertinet, c. 2, n. 11.
3. Promissio facta Deo majus debitum legale et morale inducit, quam facta homini, c. 4, n. 27.
4. Quo pacto tollatur obligatio promissionis, t. 2, l. 1, c. 12, n. 4.

PRUDENTIA.

1. Quomodo religio distinguatur a prudentia, t. 1, l. 3, c. 4, n. 1.
2. Prudentia non tantum moralis sed intellectualis est virtus, c. 9, n. 18.

PUPILLUS.

1. Bona tutoris sunt obligata pupillo pro mala administratione, t. 2, l. 1, c. 38, n. 15.

PURGATIO CRIMINIS.

1. Purgationes vulgares quo pacto non liceant, vide TENTATIO DEI, a n. 11.

R

RAPTOR.

1. A raptore non est accipienda oblatio, t. 2, l. 1, c. 6, n. 6.

2. An virginis raptor possit ab ecclesia auferri, l. 3, c. 11, n. 17.

RELIGIO.

1. Religio non solum significat cultum Dei, sed etiam officium hominibus exhibitum, teste Augustino, t. 1, l. 1, c. 1, n. 1.
2. Religio quid proprie significet, ib.
3. Solum Deum et ejus cultum respicit, n. 2.
4. Ejus etymologiæ variæ referuntur, ib.
5. Religio dicitur, quia ligat homines Deo, n. 6.
6. Discrimen inter Augustinum et Lactantium de significatione nominis religio, n. 7.
7. Hoc nomen specialiter cui statui quadret, n. 8.
8. Cur apud Latinos religio sumatur pro anxia cura, n. 9.
9. Sumitur pro scrupulo conscientiæ, ib.
10. In veram et falsam dividitur, c. 2, n. 1.
11. Aliqui eam in intellectu, alii in voluntate consistere dixerunt, ib.
12. Aliquando religio sapientia dicitur, et vice versa, n. 2.
13. Vera vel falsa formaliter dicitur, secundum id quod in intellectu supponit, ib.
14. Quibus modis falsitas in religione reperitur, n. 3.
15. Apud Gentiles qualiter falsa fuerit, ib.
16. Qualiter apud Judæos, ib.
17. Prout spectat ad affectum voluntatis, est formaliter religio, n. 4.
18. Illa vera est quæ in vera fide fundatur, et falsa quæ in errore, ib.
19. Falsa non est virtus, ib.
20. Non solum actus internus, sed externus quo Deus colitur, religio dicitur, n. 5.
21. Quæ honestas sit in rebus quæ participant nomen religionis, n. 6.
22. Hæc vox æquivoca est, n. 7.
23. Ecclesia etiam religio dicitur, ib.
24. Religio ad Angelos non ordinatur, sed ad Deum, c. 4, n. 3.
25. Petitio quomodo spectet ad religionem, n. 6.
26. Religio infusa non manet in voluntate peccatoris, c. 5, n. 3.
27. Refert in Deum totam suam materiam, n. 6.
28. Datur una ratio sub qua religio tendit in Deum, c. 6, n. 4.
29. Qualiter excellentia divina sit ratio ob quam religio colit Deum, ib.
30. Religio honorem et gloriam intendit, c. 7, n. 6.
31. Religions usus per se est conveniens propter solem Dei gloriam, n. 9.
32. Non solum reddit Deo cultum debitum, sed etiam non debitum, c. 9, n. 1.
33. Adæquatam munus religionis est reddere Deo cultum debitum, n. 2.
34. Religio quomodo habeat efficientiam in actum exteriorem, l. 2, c. 4, n. 5.
35. Quomodo distinguatur ab spe, l. 3, c. 2, n. 4.
36. Quomodo distinguatur a charitate, n. 6.
37. Bene D. Thomas asseruit actus Theologicarum virtutum posse a religione imperari, n. 11.
38. Promittere actus et implere, ad religionem pertinet, ib.
39. Religio sanctitas dicitur, n. 13.
40. Non est virtus Theologica, c. 3, n. 3.
41. Non attingit Deum immediate, ut objectum quod, n. 5.
42. Est virtus moralis, n. 6.

43. Durandus asseruit partim esse moralem, partim quasi Theologicam, ib.
44. Religio quod medium respiciat, ib.
45. Religio gloriam Deo præbet propter justitiæ æquitatem, n. 10.
46. Quomodo distinguatur a prudentia, c. 4, n. 1.
47. Sub qua consideratione dici possit justitia, n. 4.
48. Quæ conditiones ei desint, ut sit vera justitia, n. 10.
49. Quomodo distinguatur a fortitudine et temperantia, n. 2.
50. Unde colligatur excellentia religionis inter alias virtutes morales, c. 5, n. 4.
51. Quomodo versari potest circa rem creatam, tanquam materiam immediatam, n. 5.
52. An eodem modo se habeat erga Deum et Sanctos, quo charitas erga Deum et proximum, n. 7.
53. Discrimen inter religionem et charitatem, prout versantur inter Deum et proximum, n. 11.
54. Religio respicit distinctionem inter honorantem et honoratum, n. 22.
55. Distinguitur ab obedientia, c. 6, n. 3.
56. Immediatius tendit in Deum quam obedientia, n. 4.
58. Cur eadem obedientia circa Deum et homines versetur, non ita eadem religio, n. 7.
58. Recompensationem pro injuria Deo facta pertinere ad religionem quidam dicunt, c. 7, n. 5.
59. Religionem non distingui a poenitentia probabile est, contrarium tamen probabilis, n. 10.
60. Religio ex parte objecti postulat positivos actus divini cultus, n. 11.
61. Inter religionem et justitiam datur discrimen in solutionis inæqualitate, n. 13.
62. Religio ex sententia D. Thomæ virtutes morales longe superat, c. 9, n. 3.
63. Rejicitur opinio Cajetanus justitiam legalem religionis præferentis, ib.
64. Religio non solum moralibus, sed etiam Theologicis virtutibus potest imperare, n. 7.
65. Ordinatur justitiam legalem in suum finem, ib.
66. Quomodo aliquando per justitiam ordinetur, n. 8.
67. Perfectior est quam misericordia, n. 13.
68. Quomodo poenitentia nobilior sit quam religio, n. 17.
69. Religio antecedit obedientiam, n. 19.

RELIGIONIS ACTUS.

1. Inter actum internum religionis et Deum, semper mediat aliqua actio, t. 1, l. 1, c. 3, n. 5.
2. Religio nullum habet actum quo versetur circa Deum, ut objectum quod, c. 4, n. 5.
3. Velle petere est actus ab habitu religionis elicited, non ipsa petitio, ib.
4. Alii actus religionis sunt primarii, alii secundarii, et quomodo Deus per eos colatur, n. 8.
5. Actus quibus Sanctos colimus, non sunt religio, si in eorum excellentia sistant, n. 9.
6. Actus quo Deus colitur in Sanctis, religionis est, ibid.
7. Qui actus religionis habeant rationem signi ex impositione, c. 8, n. 1.
8. Quando debeat esse publicum, et quando privatum sufficiat signum in actu religionis, ib.
9. Qui dicantur interiores, et qui exteriores religionis actus, l. 2, c. 1, n. 1.
10. Actus religionis naturalis possibilis est, n. 5.
11. Ad eum per se non requiritur gratia, n. 6.

12. Voluntas perfecta colendi Deum fidei cultu est supernaturalis, n. 7.
13. Ex triplici capite potest considerari hujus actus supernaturalitas, ib.
14. Ex solis principiis non est supernaturalis actus religionis, n. 9.
15. Actus religionis naturalis et supernaturalis, ex diverso modo tendendi in objectum distinguuntur, n. 10.
16. Voluntas non perjurandi est actus religionis, et non justitiæ, n. 12.
17. Actus religionis distinguuntur etiam ex parte proximi motivi, n. 14.
18. Omnes actus exteriores, circa quos versatur voluntas colendi Deum, spectant ad religionem, c. 2, n. 1.
19. Idem actus solitarie sumptus non potest esse affectus colendi Deum, et cultus ipse, n. 3.
20. Poterit, si fiat reflexio in eum per alium actum, ibid.
21. Quomodo actus interiores religionis inter se distinguuntur, c. 4, n. 5.
22. Impugnatur opinio asserens, quoties externi actus distinguuntur specie, distribui etiam internos, n. 3.
23. A formali diversitate, quæ in actibus externis datur, distinguuntur specie actus interni circa illos versantes, n. 8.
24. Actus religionis distinguuntur inter se non solum per materialia, sed etiam per formalia objecta, n. 11.
25. Actus religionis infusæ potest dari in peccatore, l. 3, c. 1, n. 9.
26. Abstinere a frequentia communionis potest esse actus a religione elicited, c. 2, n. 5.

RELIGIONIS HABITUS.

1. Religionis habitus, religio etiam dicitur, t. 1, l. 1, c. 2, n. 5.
2. Dari hunc habitum ostenditur, n. 7.
3. Velle petere est actus elicited ab habitu religionis, non ipsa petitio, c. 4, n. 7.
4. Habitus religionis certum est dari in nobis, l. 3, c. 1, n. 1.
5. Vel est acquisitus, vel infusus, ib.
6. Essentialiter est virtus, n. 2.
7. Proprius est naturæ intellectualis vel rationalis, n. 4.
8. Non potest in Deo dari, ib.
9. Non dicit perfectionem simpliciter simplicem, ib.
10. Habet pro immediato et proprio subjecto voluntatem, n. 6.
11. In Christo locum habuit, n. 7.
12. Potest dari in persona increata, ib.
13. In Beatorum voluntatibus reperitur, ib.
14. Voluntas damnati est incapax hujus habitus, n. 8.
15. Viator quilibet est capax illius, ib.
16. Habitus religionis infusæ non datur in peccatore, n. 11.
17. In appetitu qualis habitus religionis detur, n. 12.
18. Quas causas habeat habitus religionis, n. 13.
19. Quos affectus habeat, n. 14.
20. Distinguitur saltem specie ab habitu fidei, spei, et charitatis, c. 2, n. 1.
21. In quibus conveniat vel differat cum habitu fidei, n. 3.
22. Religio quomodo habeat efficientiam in actum exteriorum, l. 2, c. 3, n. 5.

RELIGIO SUMPTA PRO STATU RELIGIOSO.

23. Opinio asserens religionem esse unam genericè solum, t. 3, c. 8, n. 2.
24. Opinio asserens religionem habitum esse specie unum, n. 5.
25. Utraque probabilis judicatur, n. 8.
26. Quando genus esse asseritur, quas species sub se habeat, ib.
27. Cedit omnibus virtutibus Theologicis, c. 9, n. 1.
28. Imperfectior est quam pia affectio voluntatis, ib.

RELIGIONIS OBJECTUM.

1. Deus ad objectum religionis pertinet, t. 1, l. 1, c. 3, n. 2.
2. Quo sensu Deus sit objectum proximum religionis, et quo remotum, n. 5.
3. Deus potest dici objectum proximum religionis, sed indirectum, n. 6.
4. Quomodo Deus non sit objectum *Quod*, sed *Cui* religionis, n. 7.
5. Quæ requirantur ut Deus sit adæquatum objectum *cui* religionis, c. 4, n. 1.
6. Religio nunquam attingit Deum ut objectum *quod*, sed ut *cui*, n. 4.
7. Nullum habet actum religio quo versetur circa Deum ut objectum *quod*, n. 5.
8. Deus est objectum *cui* adæquatum religionis, n. 8.
9. Neque religio aliud objectum, neque Deus aliam virtutem sub eadem habitudine respicit, c. 5, n. 1 et 4.
10. Quid sit objectum *quod* religionis, c. 7, n. 1.
11. Sacra instrumenta quomodo ad objectum religionis spectent, n. 3.
12. Omnes actus humani quibus Deus coli potest, continentur intra objectum religionis, n. 4.

MATERIA RELIGIONIS.

Vide OBJECTUM.

1. Qui actus cadant sub materiam religionis in ratione signi, t. 1, l. 1, c. 8, n. 1.
2. Interna Dei æstimatio, et actus quibus significatur, comprehenduntur in materia religionis, ib.
3. Tam interni, quam externi actus possunt esse materia religionis, n. 2.
4. Qualis esse debeant hi actus, ib.
5. Quilibet actus honestus est apta materia religionis, n. 3.
6. Unde actus externi habeant convenientem significationem, ut sint materia religionis, n. 6.

RELIGIONIS DEBITUM.

1. Debitum religionis cur legale dicatur, t. 1, l. 1, c. 9, n. 6.
2. Debitum religionis est rigorosius quam justitiæ, l. 3, c. 4, n. 14.
3. Qualis impotentia reddendi æquale debitum variet rationem justitiæ, n. 14.
4. Religio in ratione debiti magis rigorosa est quam propria justitia, n. 16.
5. Superat item omnes alias virtutes, quæ sunt ad alterum, n. 18 et 19.
6. Non est faciendum contra religionem ad so vendum alterius virtutis debitum, n. 20.
7. Non semper præferendum religionis opus aliis obligationibus, ib.
8. In religione quomodo inveniantur duæ conditiones necessariæ ad justitiam, n. 23.
9. Religio re et essentia distinguitur a dulia, c. 5, n. 4.

1. Peculiariter quadrat nomen religio huic statui, t. 1, l. 1, c. 2, n. 8.
2. Status religiosus non constituit ministros Ecclesiæ, t. 2, l. 3, c. 29, n. 3.
3. Religionis ingressus in jure alter ad probationem, ad professionem alter, t. 3, l. 4, c. 17, n. 4. Vide SIMONIAM, n. 63.
4. Religionis ingressus pro pretio. vide SIMONIE PRETIUM AD RESTITUENDUM, n. 16.

RELIGIOSUS.

1. Religiosi propria est misericordia, t. 1, l. 2, c. 3, n. 10.
2. Tribus modis sunt religiosi oblationum capaces, t. 2, l. 1, c. 7, n. 19.
3. Quales non recipiunt oblationes, ib.
4. An religiosi et eorum coloni teneantur ad decimas prædiales, vide DECIMÆ PRÆDIALES, n. 5.
5. Privilegium non solvendi decimas etiam religiosis concessum, odiosum est, c. 18, n. 6.
6. Qui in communi vivunt, a decimis personalibus eximuntur, n. 2.
7. An religiosi possint accipere vel præscribere jus decimarum, vide DECIMÆ, n. 76.
8. Simoniam committant, vide SIMONIE CAUSA EFFICIENTIS, n. 12.
9. Eorum poenæ, vide SIMONIE POENA, n. 16.
10. An validæ eorum possessiones simoniacæ, vide SIMONIACA ACTIO QUÆ VALIDA, n. 3.
11. An poena simoniacæ religionem ingredientibus sit Papæ reservata, t. 3, l. 4, c. 61, n. 7.

REGNUM.

1. Si rex non solvat stipendium suis ministris, non tenetur regnum illa solvere, t. 2, l. 1, c. 15, n. 10.

RELIQUIÆ.

1. Qui falsas reliquias supponit, qualiter peccet, t. 3, l. 2, c. 2, n. 17.
2. Reliquiæ et imagines Sanctorum fiunt materiæ sacrilegii, l. 4, c. 5, n. 9.
3. Colere reliquias Sanctorum cultu publico, si nondum canonizati neque beatificati sunt, est sacrilegium, ib.

RENUNCIATIO.

- Vide BENEFICIO RENUNCIATIO, n. 1.

RESTITUTIO.

1. Maleficus corporaliter punitus tenetur adhuc ad restitutionem, et ejus hæredes, si ille bona reliquit, t. 3, l. 2, c. 14, n. 12.
2. Nulla est obligatio restituendi ex re accepta, si illa bona fide fuerit consumpta, l. 4, c. 57, n. 36.
3. Turpe lucrum, tam ex parte dantis, quam ex parte recipientis, si debeat restitui, cui sit dandum, c. 59, n. 3.
4. Cum jus naturale obligat ad restitutionem, judicis sententia non est expectanda, c. 60, n. 1.
5. Pretium beneficii electionis aut præsentationis restituendum est ante omnem sententiam, n. 3. Et cui, t. 3, l. 4, c. 60, n. 7.

REVERENTIA.

- Quid sit, et a quo virtute procedat, t. 1, l. 3, c. 2, n. 5.

REX.

1. Si rex non solvat stipendium suis ministris, non tenetur regnum illa solvere, t. 2, l. 1, c. 15, n. 10.
2. Reges accipiunt decimas a Pontifice per liberalem donationem, c. 26, n. 11.
3. Non possunt instituere dies festos, l. 2, c. 12, n. 2.
4. Possunt præcipere subditis feriari a laboribus, n. 3.
5. Non possunt immediate processionem publicam præcipere, ib.
6. Quando princeps non potest ferre legem, neque potest pro illa pœnam exigere, n. 7.
7. Potest leges condere in sua terra, etiam in ordine ad peregrinos, c. 14, n. 12.

S

SABBATHUM.

1. Præceptum servandi Sabbathum non obligat ante legem Moysis, t. 2, l. 2, c. 4, n. 3.
2. Dies septima etiam a Gentilibus religiose observatur, ib.
3. An præceptum Sabbathi fuerit positivum, vel negativum, n. 5.
4. Sabbathi quies, quid significabit, n. 8.
5. Sabbathum fuit determinatum a Deo per peculiarem revelationem, ib.
6. Male Seneca credidit Judæos perdere septimam vitæ partem colendo Sabbathum, n. 10.
7. Præceptum sabbathi cessavit in lege gratiæ quoad cæremoniale, n. 11.
8. Sabbathi observatio mortifera modo est, n. 13.
9. Sabbathi observantiam excitabit Antichristus, n. 11.
10. In lege veteri in æqualiter prohibebantur opera externa in Sabbatho et in aliis festis, c. 17, n. 8.

SACERDOS.

Vide PAROCHUS.

1. Sacrificium Eucharistiæ qualiter per sacerdotes fiat, t. 2, l. 4, c. 3, n. 10.
2. In sustentationem sacerdotum quædam oblationes fiunt, c. 4, n. 7.
3. Cur primitiæ sacerdotibus fuerint applicatæ, c. 8, n. 13.
4. Cur sacerdotes novæ legis majori decimarum sumptu indigeant, quam veteris, c. 11, n. 8.
5. Illis solvendæ sunt decimæ, licet alias diutius, n. 9.
6. Sacerdotibus non debentur alimenta ex justitia, eo quod tales sunt, sed quia ex officio ministrant, ibid.
7. Sacerdotes divites esse solum decimarum dispensatores, quidam asserunt, n. 11.
8. Sustentatio sacerdotum est de jure naturali, non tamen modus quo illis provideatur, c. 14, n. 5.
9. Castitas sacerdotibus maxime commendabatur, etiam ab ethnicis, t. 3, l. 3, c. 3, n. 9.
10. Probabile est peccata carnis in sacerdote esse sacrilegia graviora, etiam præscindendo a vero, ib.

SACERDOTIUM.

1. Sacerdotium Summum, vide ESAU.
2. Sacerdotium, vide SIMONIAM, n. 9.

SACRAMENTUM.

1. Sacramenti duplex materia, proxima et remota, t. 3, l. 4, c. 11, n. 3.

2. Illius emptio intrinsece est mala contra Sotum, c. 12, n. 7.
3. Cujus opinio singularis et improbabilis, ib.
4. Sacramenti emptio potest esse contra charitatem, c. 10, n. 5.
5. Vide SIMONIAM, n. 100, usque ad 118.

SACRAMENTALIA.

1. Quæ dicantur, t. 3, l. 4, c. 13, n. 1.
2. Quæ transeuntia, quæ permanentia, ib.

SACRIFICIUM.

1. Sacrificium et oblatio differunt tanquam genus et species, t. 2, l. 1, c. 3, n. 1.
2. Quid sit sacrificium, n. 2.
3. Licet non sit in rigore de lege naturali, est quasi de jure gentium, n. 3.
4. Frequenter Patriarchæ in lege scripta sacrificium obtulerunt, n. 4.
5. Gentiles etiam sacrificium semper habuerunt, ib.
6. Modus colendi Deum per sacrificium est honestus, n. 5.
7. Est conformis hominum naturæ, n. 6.
8. Circumstantiæ necessariæ, ut sacrificium honeste offeratur, ib.
9. Est actio magis sacra et publica, quam oblatio, n. 8.
10. Non omnes fideles eodem modo sacrificarunt, ibid.
11. Sacrificiorum usus non ita voluntarius semper fuit, ut oblationum, ib.
12. Sacrificium in lege nova est de jure divino a Christo institutum, n. 9.
13. Celebratur in mysterio Eucharistiæ conficiendo, ibid.
14. Præceptum sacrificii hujus datum est Ecclesiæ, n. 10.
15. Quomodo per sacerdotes offeratur, et quomodo per alios fideles, ib.
16. Sacrificium an sit offerendum distinctum a primitiis, vide PRIMITIÆ, n. 7.
17. Sacrificium sub Sacramentis comprehenditur, t. 3, l. 4, c. 10, n. 1.

SACRILEGIUM.

1. An peccatum omne in ecclesia factum sit sacrilegium, t. 2, l. 1, c. 7, n. 9.
2. Quomodo ex prohibitione Ecclesiæ fiant actiones aliquæ sacrilegæ, c. 4, n. 1.
3. Furari rem non sacram de loco sacro est sacrilegium mortale, c. 5, n. 7.
4. Ex solo jure divino non esset mortale, n. 8.
5. Quando ex levitate materiæ sit veniale, ib.
6. Fornicatio simplex in ecclesia occulte facta est sacrilega, c. 7, n. 4.
7. Probabile est, peccata mentalia in templo facta non esse sacrilegia, n. 7.
8. Actus impudici graviori in ecclesia mortalia sacrilegia sunt, n. 11.
9. Aspectu turpia, et similia venalia sunt sacrilegia, si fiant in ecclesia, ib.
10. Quid sit sacrilegium, t. 3, l. 3, c. 1, n. 3.
11. Divisio sacrilegii in tres species, n. 5.
12. Sacrilegium peccatum mortale est ex suo genere, c. 7, n. 1.
13. Potest esse veniale ex levitate materiæ, vel inadvertentia, n. 2.
14. An malitia sacrilegii possit esse sola in actu, n. 9.

15. Multiplicatio prohibitionum circa sacrilegia est in confessione aperienda, c. 2, n. 7.
16. Species sacrilegii quo pacto inter se distinguantur, c. 5, n. 2.
17. In tribus casibus incurritur censura ipso facto pro sacrilegio, c. 7, n. 11.
18. Pœna pecuniaria est imposita pro sacrilegio, ib.
19. Sacrilegium, vide SIMONIAM, n. 25 et 26.

SACRILEGIUM CONTRA PERSONAS.

1. Persona quomodo fiat sacra, ut contra eam committatur sacrilegium, t. 3, l. 3, c. 2, n. 1.
2. Sacrilegium non est injuria facta Christiano, vel homini justo, n. 3.
3. Quot sacrilegiorum genera dentur contra personas sacras, n. 4.
4. Injicere manus violentas in has personas, sacrilegium est ex jure positivo, non ex natura rei, ib.
5. Exigere tributa a clerico est sacrilegium, n. 8.
6. Violatio voti castitatis similiter, c. 3, n. 1.
7. Ordinibus minoribus initiati, peccando contra castitatem, vel nullum vel solum veniale sacrilegium committunt, n. 8.
8. Idem dicendum de diaconatu et subdiaconatu, præscindendo a voto, id.
9. An peccata carnis in sacerdote sint sacrilegia, præscindendo a voto, n. 1.

SACRILEGIUM CONTRA LOCA ET ALIAS RES SACRAS.

1. Violatio festi non audiendo missam non est sacrilegium, t. 3, l. 3, c. 4, n. 1.
2. Violationem festi per opus servile probabile est esse sacrilegium, n. 2.
3. Peccare in die festo probabile est esse sacrilegium veniale, ib.
4. Cur sacrilegium contra tempus non constituat speciem sacrilegii particularem, ib.
5. Opinio negans per violationem temporis sacrilegium committi, n. 3.
6. Contra Eucharistiam cur non committatur sacrilegium, c. 6, n. 2.
7. An irreverentia facta imaginibus et reliquiis sit sacrilegium, n. 3.
8. Impugnatur opinio asserens percussionem clerici non esse sacrilegium, n. 5.
9. Quare in materia sacrilegii numerentur, n. 8.
10. Pervertere Scripturam sacram est sacrilegium, n. 9.
11. Abuti Scriptura ad res turpes, grave peccatum est, ib.
12. Adorare imaginem Sancti cultu latriæ, an sit sacrilegium per excessum, c. 7, n. 7.
13. Colere in missa, vel cultu publico, Sanctum nondum canonizatum vel beatificatum, sacrilegium est per excessum, ib.
14. Sacrilegium committi potest per excessum et per defectum, n. 8.

SAMUEL.

1. Samuelis anima an vere apparuerit, t. 3, l. 2, c. 14, n. 15.

SANCTI,

1. Contra Sanctos etiam datur blasphemia, t. 3, l. 4, c. 5, n. 1.
2. In blasphemia contra Sanctos, altera malitia est contra Deum, altera contra Sanctos, c. 7, n. 19.
3. Cultus ab Ecclesia exhibitus Sanctis non involvit idololatriam, l. 2, c. 4, n. 15.

XIII.

4. Sancti possunt coli religionis vel dulciæ actu, l. 3, c. 6, n. 6.
5. Adorare imaginem Sancti adoratione latriæ, quod sacrilegium sit, c. 7, n. 7.

SANCTORUM FESTA.

1. Sanctorum festa quam antiqua, t. 2, l. 2, c. 9, n. 1.
2. Finis illorum, n. 2.
3. Dupliciter errant hæretici circa Sanctorum festa, n. 4.
4. Nulli Sanctorum, excepta Dei para, duo festa sub præcepto servantur, n. 8.
5. Sanctorum Innocentium festum jure communi celebratur, n. 19.
6. Sancti Laurentii festum juris præcepto servatur, n. 20.
7. Nullus alius dies Martyrum juris præcepto colitur, ibid.
8. Confessorum festum nullum servatur generali præcepto, ib.
9. Sancti Sylvestri festum non observatur ex præcepto, ibid.
10. Similiter dicendum de festo sancti Martini, n. 21.
11. Sanctorum Doctorum festa non observatur juris præcepto, n. 22.
12. Similiter festum sancti Nicolai, ib.
13. Quid de sancti Francisci festo dicendum, ib.
14. Nullum festum Sanctarum Mulierum servatur ex præcepto generali, n. 23.
15. Festum omnium Sanctorum generali præcepto servatur, n. 24.
16. Cœpit tempore Bonifacii IV, ib.

SANCTITAS.

1. Vox sanctitas, quid significet, t. 1, l. 3, c. 2, n. 14.
2. Gratia et charitas, sanctitas dicitur, ib.

SAPIENTIA.

- Aliquando religio dicitur sapientia, et vice versa, t. 1, l. 4, c. 2, n. 1.

SCANDALUM.

- A peccatore publico potest aliquando accipi oblatio, si non detur scandalum, t. 2, l. 1, c. 6, n. 8.

SCIENTIA.

1. Cur pecunia pretiosior, et qui? t. 3, l. 4, c. 8, n. 33.
2. Cur eam sapiens emere, non vendere consulit, ib.
3. Qui potest de facto vendi, ib.
4. Propter solam aliquam excellentiam licite venditur, n. 13.
5. Hoc si absit, carius illam vendere injustum est, n. 16.
6. Est ab Spiritu Sancto, non ut auctor est gratiæ, sed naturæ, n. 15.
7. Quando contra charitatem est eam gratis non docere, etiam in pura natura, ib.
8. Vide SIMONIAM, n. 56.

SCRIBERE ET SCRIPTA.

1. Scribere est opus liberale, et nunquam est in festo prohibitum, t. 2, l. 2, c. 24, n. 3.
2. Transcribere similiter, licet ex mercede fiat, c. 25, n. 2.
3. In verbis scriptis reperitur blasphemia, t. 3, l. 1, c. 4, n. 4.